päralt oli luulemise ja laulmise wõim. Wanataat kuulis tema tarka nõuu, ja kui mured tema otsaesist kortsutasid, mängis Wanemuine tema ees oma kaunist kannelt, ning lauulis oma armsaid lauluesi. Tõine oli Ilmarine, kõige parema mehe-ea sees ja mehise tugewusega, kellel tarkus otsaesise pealt ja sügawad mõtted silmist wälljapaistsid. Tema päralt oli kunstide wõim antud. Kolmas oli Lämmeküne, üks erkas noormees, täis naljatuju, ika rõõmus ja üleannetuste peale wallmis. Teised, nagu Wiboane — wägew wibukiit — on wähem tähtjad. Kõik pidasid üksteist wennaks ja Wanataat nimetas neid oma lapsiks. Nende elukoht oli Kaljowe ehk Kaljowald. Seal astus Wanataat Kalewide ette ja ütles: „Ma olen omas tarkuses nõuuks wõtnud, maailma luua.“ Imekspannes waatasid Kalewid tema ottsa ja ütlesid: „Mis sina omas tarkuses nõuuks wõtnud, ei wõi paha olla.“ Ja kunni naad magasid, lõi ta maailma, ning kui naad ülesse tõusid, õeerusid naad oma silmi ja waatasid imestates maailma ottsa. Aga Wanataat oli omast loomise tööst wäsinud ja heitis puhkama. Seal wõttis Ilmarine tüki omast kõige paremast terasest ja tagus tast ühe kummi, lautas seda telgiks üle maa, ning kinnitas särawad tähed ja höbedalise kuu tema küllge; selle walgustaja wõt tista Wana-



taadi eesõuest, ning pandis ta imelikul wiisil telgi küllge, nõnda et ta ise ülesse ja alla käis. Rõõmutujul wõttis Wanemuine oma kandle, hakkas rõõmulaulu lauulma ja hüppas maa peale, ja laululinnukesed käisid tema jälgil, ning kus tema hüppaw jalg maa külge puutus, seal sigines id lillid asemele, ja kus ta kiwi peal istudes lauulis, seal tõusid puud maa seest üles, ning laululinnud istusid nende ottsa ja laulsid ühes. Lämmeküne pillerkaaritas mööda metsasi ja mägesi ümber, ning Wiboane katsus oma wibu osawust. Wanataat ärkas selle tümina peale üles ja pandis imeks, kuidas maailm hoopis teiseks muutnud, kui ta temast loodud saanud, ja ta ütles Kalewitele: Wäga õige, lapsed, mis teie teete! mina olen maailma üheks tooreks pakuks loonud, teie asi on, teda iluga ehitada. Pea saan ma ka maailma täitma kõiksugu loomadega ja saan siis inimest looma, kes selle maailma üle walitsegu. Inimese tahan ma aga nõrga luua, et ta ennast omast wägewusest wõiks kiidelda, ning teie peate inimestega sõbrustama ja ennast nendega segama, et üks seltskond tõuseks, kes ennast mite nii ruttu õeluse kätte ära ei annaks. Õelust ei wõi ma mite ära hukata, sest et ta headuse mõetja ja kihutaja on.“

See on wana Eestlaste usk maailma loomisest, nagu teda õnnis Faehlmann oma-aegse